

Finkelštajново tumačenje je oštrije i konkretnije. On je odmah prigovorio Noviku da se ustezao od imenovanja materijalnih interesa zbog kojih je uništenje evropskih Jevreja preraslo u naročitu američku opsesiju i, za razliku od njega, otvoreno imenovao nosioce "Holokaust industrije". To su glavne jevrejske organizacije u svetu koje eksploatišu jevrejsku patnju. Premda donekle kruto obrazložena, tvrdnja da je "holokaust" političko ideološka konstrukcija novijeg datuma, da bi se zločin nad Jevrejima iskoristio kao osnova da se Jevrejima obezbedi monopol na žrtvu, nije u celini neosnovana. Ova ideologija sistematski je stvarana tek posle juna 1967. kada se vojno nadmoćni Izrael pokazao kao koristan saveznik SAD u hladnom ratu. Pre toga, tvrdi Finkelštajn, niko nije govorio o holokaustu, već o zbirnim zločinima nacista i o Aušvicu. Traverzo, međutim, primećuje da Finkelštajn nije uočio sve razloge ćutanja o holokaustu u svojoj hermeneutici politike. Ćutanje o holokaustu 1940-ih i 1950-ih bilo je rezultat želje Jevreja da se ponovo integrišu u vlastite nacionalne zajednice, da budu priznati kao građani i ne budu više diskriminisani, a ne da kao žrtve traže sažaljenje. Holokaust je istisnuo Jevreje iz Evrope, a SAD i Izrael su postale dom većine Jevreja. Država Izrael je nastojala da se prikaže kao ponovno rođenje jevrejskog naroda i u svetu raširi sliku vojne snage i nacionalnog ponosa, a ne viziju zajednice žrtava (Traverso 2000). Situacija se menja sa savezom SAD i Izraela krajem 1960-ih kada holokaust počinje svoju karijeru kao američki kulturni događaj. Više je reč o svesno izabranoj kolektivnoj uspomeni, nego o provali potisnutog sećanja, koja se konstruiše kao ideološka tvorevina i služi istorijskim materijalom u cilju stvaranja kolektivnog identiteta. Istorija svuda prelazi u mit kada se realna zbivanja istržu iz istorije, izoluju i proglašavaju neuporedivim, čime stiču nadistorijski sakralni status. Da nadistorijski mitovi raspolažu dubljim osećajnim potencijalom od višeslojne historiografije ne treba posebno dokazivati.

2.

Lako je pojmljivo zašto od izraelske ofanzive 1967. holokaust postaje koristan mit u pravdanju politike. Pojačana sakralizacija holokausta povezana je i sa promenama u Izraelu gde su cionističku (povratničku) generaciju smenili tradicionalisti koji su insistirali na negovanju sećanja na genocid. Na ovaj fundamentalizam javile su se reakcije u obliku banalizacije genocida nad Jevrejima ili u obliku poricanja holokausta kao besprimernog zla. Najisključivija poricanja zločina protiv humanosti nazivaju se negacionizam. To nije ponovno tumačenje (bona fides revizija) nego poricanje već utvrđenih poznatih činjenica. Danas sećanje na holokaust služi pravdanju jevrejske politike i aneksiji zaposednutih područja. Po antisemitskim negacionistima žrtve su ustvari agresori-Nemci, a rat je počeo 1939. zato što su Jevreji kontrolisali finansije u Engleskoj i Francuskoj i zato što je cionistički vođa Vajcman rekao da će u slučaju rata svi Jevreji biti na strani Engleske (Elst 1992). Holokaust je bio sledeći element u jevrejskoj zaveri protiv Nemačke, tvrde negacionisti. Radovi negacionista nisu uticajni jer su u najvećem delu pamfleti sumnjive naučne vrednosti. Oспоравани su, a u Francuskoj i Nemačkoj čak izabranjeni.

Mnogi istoričari bojkotuju negacioniste i njihov glavni argument da nema dokaza o holokaustu. Premda su nacisti uništavali sistematski dokaze o ubijanju, a holokaust pripadao tajnim operacijama, pa nigde u nacističkoj dokumentaciji nema govora o gasnim komorama, ipak je bilo brojnih svedočenja i dokaza. Negacionisti osporavaju Nirnberški proces kao suđenje na osnovi retroaktivnog prava stvorenog ad hoc. Osim toga sudije u Nirnbergu su, kažu negacionisti, bile takođe ubice u ratu (Elst, 1992). Antisemitskim negacionistima ide na